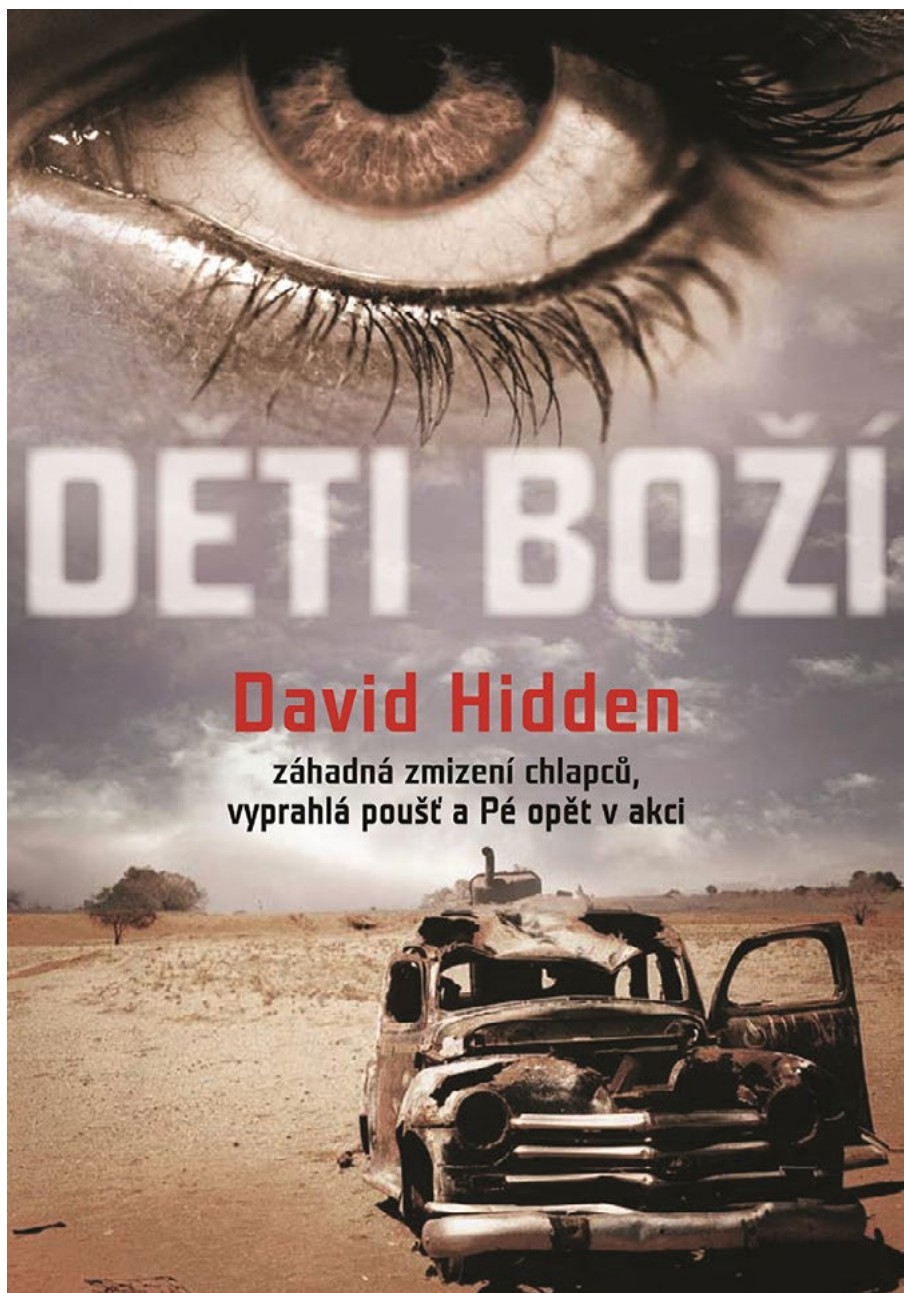

DĚTI BOŽÍ

David Hidden

záhadná zmizení chlapců,
vyprahlá poušť a Pé opět v akci

Děti Boží

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

David Hidden
Děti Boží – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

DAVID HIDDEN

DĚTI BOŽÍ

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

Bůh říká:

„Vezmi si, co chceš, a pak za to zaplať.“

Stephen King

PROLOG

Venku bylo nesnesitelné horko a ulice byla rozpálená jako pec. Vzduch se nad dlážděním tetelil jako pod tryskami vesmírné rakety. Na stromech špinavých smogem se nepohnul ani lístek a polední slunce vrhalo na město v šíleném ataku rozpálená komanda paprsků. Lidé se dusili, motory aut zhasínaly. Město bylo ochromené. Mrtvé.

Jako každé léto.

V kostele svatého Matouše v jižní části města, stojícím mezi kamennými barabiznami a provizorními úkryty postavenými z vlnitého plechu, překližek a kusů dřeva, v nichž bydleli bezdomovci, nezaměstnaní, alkoholici a feťáci, kteří se sem v poslední době stahovali z centra, to docela ušlo. Calito zavřel hlavní vchod, aby horko nedýchalo otevřenými ústy dovnitř, a mezi vysokými kamennými sloupy vládlo poměrně chladno. Jestliže venku bylo skoro sto šest stupňů Fahrenheita, uvnitř to bylo aspoň o dvacet míň. U oltáře byl ten rozdíl nejmarkantnější.

Otec Antonio seděl v dřevěné lavici v první řadě a hlavu měl položenou na sepjatých rukou před sebou. „Dobrý Bože,“ modlil se sotva slyšitelně, jen rty se mu pohybovaly, „dobrý Bože, sešli na mě svou milost, zbav mě mé touhy, vyžeň z mého těla ďábla... Pomoz mi... prosím...“

Kdesi v sakristii kapala voda.

DAVID HIDDEN

Vedro bušilo do oken.

Otec Antonio měl vyprahlá ústa a jazyk se mu lepil na patro. V zavřených očích mu stály slzy.

V tu chvíli kdosi otevřel a vešel dovnitř. Na dlaždicích se dutě rozléhaly jeho kroky.

„Otče,“ ozvalo se.

Antonio věděl, kdo to je. Sklonil hlavu ještě níž a ruce se mu roztráslly.

V autě běžela klimatizace naplno, ale zahnat horko se jí úplně nedařilo. Vzduch v kabině byl zatuchlý, jako by se v ní dlouho nevětralo. Řidiči páchlo z úst.

Antonio seděl shrbený na zadním sedadle, šlachovité ruce svíral mezi koleny a rty se mu pořád ještě pohybovaly. Tichá modlitba zněla jako refrén písně. Šepot se podobal otáčejícím se lopatkám špinavého větráku. Rty připomínaly okoralé břehy vyschlé řeky. V korytě mezi zuby se míhal ještěřčí jazyk.

Za okny ubíhalo město a civělo do oken auta jako zombie.

Dům stál osaměle na konci uličky. Stromy ve velké zahradě skláněly větve a vypadaly, jako by plakaly. Nebe bylo ocelově modré a lhostejné. Kapičky vody ze stříkající hadice měly na jeho pozadí duhové barvy. Tráva se tady zelenala. Boty skřípaly v písku.

Antonio měl sepjaté ruce a pořád se tiše modlil.

Řidič zamířil za dům, kde ústil vchod do sklepa. Odemkl dveře a ustoupil stranou, aby kněz mohl projít.

Pět schodů, dole udusaná hlína, pach moči a výkalů.

Ze tmy se k příchozím otočila tvář.

DĚTI BOŽÍ

Dětská tvář.

Devítiletý nebo desetiletý chlapec. Černé kudrnaté vlasy, upřímný hezký obličej, nudle u nosu, potrhaná košile. Na bosých nohou zažraná špína. Černé pŕlměsíčky špíny i za ulámanými nehty. Scvrklé pohlaví. Na zemi miska s vodou.

Otec Antonio pomalu kráčet dolů. Na posledním schodě se zastavil, chvíli chlapce pozoroval a pak rozpráhl paže.

„Tak pojď, *cariño*,“ řekl. „Pojď.“

Chlapec vzlykl a důvěřivě k němu natáhl ruce s otevřenými dlaněmi.

Antoniovi vyklouzl z ruky růženec a se skoro neslyšným zachřestěním spadl na zem.

ČÁST PRVNÍ

RODIČE

1.

Ležím na prochcané matraci, na které přede mnou ležela nejmní stovka opilců. Ve špinavé záchodové míse v rohu protéká voda. To mě probudí. Chvilí ležím bez hnutí a představuju si, jak se spláchnu do hajzlu, jak bude moje tělo putovat se spoustou hoven potrubím do kanálu a jak pak šplouchne někde do čističky. Konečně budu volný. Vyčištěný. Zbudou ze mě jen molekuly H_2O . Už se vidím, jak mnou naplňují láhve a jak mě prodávají v supermarketech. Jak budu chutnat? Jako rozmixované hovno.

Otevřu oči.

Strop vypadá, jako by ho někdo poblil.

Za mřížemi na chodbě svítí holá žárovka a zalévá prostor odporným žlutým světlem. Vládne tu ticho. Ve vedlejších celách asi nikdo není, což je vzhledem k tomu, že je nedělní ráno, docela zvláštní. Včera večer se ve všech barech ve městě muselo pár chlapů zpít do němoty a porvat se na opuštěných parkovištích. Ale možná jejich těla pak vyhodili do kontejnerů na odpadky. Já bych to tak udělal.

Zkusím se posadit, ale hlava se mi zatočí tak, že to okamžitě vzdám. Ležím a bojuju s nevolností. Žaludek mě pálí. Včera jsem musel vy-

DĚTI BOŽÍ

pít něco hnusného, možná nějakou tu sračku, kterou Malej Joey pálí vzadu za krámem. Říká se, že po tom i někdo umřel. Že do pálenky míchá chřestýší jed. Že mrtvoly zakopává vzadu na zahradě. Jednou jsem se tam zašel podívat, ale kromě starých pneumatik a kovového haraburdí jsem tam nenašel nic. Do včerejška jsem si myslel, že jsou to jenom hospodský kecý. Ale dneska si tím už tak jistý nejsem.

V zámku zarachotí klíč.

Šerif Martinez. Učesaný, voňavý, vyžehlený. Určitě už byl ráno v kostele. Znáám ho dobře. Jeho manželka vaří u Číňana v Hlavní ulici, kam chodím třikrát týdně uklízet. Je tlustá, hodná a vždycky mi nechává zbytky hamburgerů.

Martinez se zastaví před mou celou a chvíli na mě znechuceně hledí. Pak zavrtí hlavou a řekne: „Ještě toho nemáš dost, Frantíku?“

Narodil se na jižním předměstí Los Angeles a má zvláštní přízvuk. Protahuje hlásky na konci slov a občas to zní jako podivná španělská melodie. Nejspíš *son arribeno*, který jsem kdysi slyšel drnkat jednoho Mexičana v San Diegu. Ale jinak mám Martineze docela rád. Je to rovněj chlap. Možná trochu pomalej a těžkopádněj. Číňan o něm vždycky vypráví historku, jak se Martinez připletl do přestřelky s ilegálními přistěhovalci dole u hranic, a než se stačil vyhrabat z auta, bylo po všem a střelci byli fuč. Ale věřte lidem. V tomhle suchým horkým počasí tu občas někomu jebne.

Nejsem vůbec schopen otočit k němu hlavu. Zírám dál do stropu a snažím se očima zachytit nějakého bodu, který se jako jediný v celém vesmíru přestane houpat.

„Čeho mám mít dost?“ zeptám se konečně chraplavě. Můj hlas zní i mně cize.

„Uchlastáš se.“

DAVID HIDDEN

„No a?“

„Hele, na tohle já nejsem zvědavej,“ řekne Martinez. „Buď se trochu zmátoríš, nebo odtud vypadneš. Tohle je slušný město.“

Je to slušný město. Jeden supermarket, dvě benzinové pumpy, pět hospod včetně Číňanova bufetu, jeden bar pro kamioňáky, kteří kolem frčej po CA86 směrem k mexickým hranicím, Joeiho nálevna, škola, prádelna, knihovna slečny Menendezové a prodejna se zbraněmi. Tři sta dvacet čtyři stálých obyvatel. Jeden šerif a dva pomocníci. Soudce John Bailey. A kolem poušť bez konce.

Nevím, kam dál by se odtud ještě dalo dojít.

„OK, dám se do pořádku,“ odpovím a potřesu hlavou. Okamžitě toho zalituju, protože se mi do mozku zařízne řevavá bolest.

„Bylo by načase,“ řekne Martinez. „Tak se zvedni a padej. Je ne-děle, nebudem ti tu vyvážet.“

Zkusím vstát. Když se chytnu kovové konstrukce palandy, jde to.

Hlava se mi ovšem točí dál a betonová podlaha mi ujíždí pod nohama.

Martinez udělá krok ke mně a pomůže mi vstát. Chytím se jeho paže jako ztroskotaný námořník kusu dřeva. Pod dlaní cítím jeho mohutné svaly. Voní jako poctivý nedělní oběd. Jako chlap, který přijde domů, odhodí klobouk na skříňku a dostane pusku od manželky. Voní jako domov.

Vykročíme a připomínáme na okamžik dva tanečníky chystající se zatančit sambu. Já bych ovšem při prvních krocích zatančil spíš tanec svatého Víta.

Chodba, šerifova kancelář. Dveře.

Martinez mě vystrčí ven a zavře za mnou. Oběma rukama se chytím sloupu na verandě. Osleplí mě sluneční světlo.

DĚTI BOŽÍ

Stojím tam a mžourám. Po Hlavní ulici se válí prach. Vítr žene kotouče ostřice a stromy horkem žloutnou. Bílé domy stojí podél ulice v takřka pravidelné řadě jako mariňáci na výroční přehlídce. Verandy, stolky, kovové židle, houpací křesla. Nikde nikdo. Ulice prázdná jako moje hlava.

Konec světa.

Takové místo měl na mysli Lišák, když mi v Paříži dával letenku.

Dřevěný barák, který mi slouží jako bydliště, připomíná spíš kůlnu než opravdový dům. Stojí vzadu za supermarketem a vede k němu jen vyšlapaná cesta skrz plevel, přes městský pozemek, který nikoho nezajímá. Kdybych měl auto, musel bych ho vždycky zaparkovat u betonové rampy na parkovišti pro nákladáky, přivázejícími do obchodu zboží. A zbytek dojít pěšky. Ale o to si starost dělat nemusím, auto stejně nemám.

Kůlnu mi pronajal Gordon Ellis, místní holič, za deset dolarů týdně. Za uklízení u Číňana dostávám pětadvacet dolarů. Deset dám za bydlení a patnáct prochlastám. Jím zbytky, které mi nechává Martinezova žena. Občas se nade mnou slituje Číňan a pozve mě na polívku. Někdy, když má chuť si povídat a já ho trpělivě poslouchám, mi dá krabičku cigaret. Víc nepotřebuju.

V kůlně jsou dvě místnosti s betonovou podlahou. Kovová postel podobající se kavalci ve vězení. Jen matrace není tak prochcaná. Stará skříň, u níž se nedají dovřít dveře. Ve skříni visí dvoje potrhane džíny, špinavá bunda, na dně je pár složených triček koupených ve výprodeji. Vedle nich stojí poměrně zachovalé vysoké vojenské kožené boty, které jsem jednou našel na skládce, a jedny sešlapané tenisky. Umakartový stůl a dvě rozvrzané židle. Malá

DAVID HIDDEN

veranda, ze které mám výhled na poušť. Na záchod chodím dozadu za kůlnu, kde jsem si vykopal jámu a udělal dřevěné sedátko. Když je jáma plná a smrad se už nedá vydržet, zasypu ji a vykopu o kus dál další. Jediným luxusem je městský vodovod dosahující až sem, takže v první místnosti stojí zrezivělý sprchový kout s odpadem.

V noci slyším výt kojoty.

Jsem Pé. Pé jako *Personne*, Nikdo. Anglicky *Nobody*.

Ale všichni mi tu říkají Frantíku. Nebo Newyorčane. Je to trochu paradoxní, protože pochybuju, že by se někdo ze zdejších obyvatel za celý život potkal s nějakým Francouzem. A Newyorčany vídají jen v televizi, ačkoliv televizní signál tady často vypadává a nejbližší televizní vysílač je skoro čtyři sta kilometrů daleko. Mobily tady nefungují vůbec.

Ale vím, proč mi tak říkají. Nepatřím sem. Nejsem součástí jejich historie. Jsem odjinud. Mám cizí přízvuk, ačkoliv mám americký pas na jakési cizí jméno. To je jim fuk. Jsem anonymní. Žeru žáby, jak mi jednou řekl soudce Bailey.

A nenosím pistoli.

Sedím na verandě a nad pouští se stmívá. V dálce vidím dvě nebo tři juky, Joshuovy stromy, jejichž větve skutečně připomínají lamentující paže starozákonního proroka. Za nimi se k severnímu obzoru táhnou vyprahlé hory se skalami rudými jako oheň v indiánských týpí. Na východě, až k Alamo River, se rozkládá opuštěná krajina, plná strží a kaňonů, kterými v zimě protékají potoky napájející řeku a v nichž se v létě nacházejí jen vyschlá kamenitá koryta. Severně, směrem k Salton Sea, je přece jen civilizace čtenější.

DĚTI BOŽÍ

Williams není město v pravém slova smyslu. Je to pár baráků a jedna ulice. Jinak jen prach a o kus dál v močálech kolem New River hadi.

K mexickým hranicím je to odtud necelých padesát kilometrů, ale hlavní tahy směrem na Mexicali nebo na Yumu vedou jinudy. Jenomže když se přes hranice dostanou mexičtí ilegálové, směřující do USA za prací a snažící dostat se do vnitrozemí, jdou většinou tudy.

Proto tu žijí lidé. Proto je tu šerif.

Proto se z jeho pracovny u radnice dá černým telefonem dovolat přímo do ústředí FBI v L. A.

Ale to se mě netýká. Pozoruju, jak se v poušti protahují stíny, a přemýšlím, jak utratit těch osm dolarů, které mi zbyly v kapse. Jak se ožrat dřív, než mě pozře tma.

2.

Osmiletý Joaquín Peña se ztratil ve čtvrtek odpoledne kolem čtvrté hodiny.

V půl třetí s ním mluvil na školním hřišti starší brácha. Joaquín měl s sebou kolo a říkal, že se pojede projet po Hlavní ulici a koukne se, jestli u benzinové pumpy na severním okraji města mají nugátovou zmrzlinu. Brácha ho pohladil po kudrnaté hlavě, dal mu pár centů a šel domů. V 15 hodin 45 minut viděl Joaquína holič Ellis, který si odskočil ven na cigáro. Joaquínovi, kterého tu měli všichni rádi, zamával.

V 16 hodin 15 minut už po něm nebylo ani stopy.

K pumpě nedojel. Nugátovou zmrzlinu, kterou ráno přivezl z Brawley zmrzlinářský vůz, si nekoupil.

DAVID HIDDEN

Fred Harris, pumpař, který sem denně dojíždí z Westmorlandu, později zkontroloval i bezpečnostní kameru. Joaquín se na záběrech pořízených mezi 14:30 a 17:00 neobjevil. Provoz v té době nebyl velký. U pumpy se za ty dvě hodiny zastavily tři kamiony směřující pravděpodobně do Yumy a pět osobních aut. Kromě zaprášeného starého buicku to všechno byla auta zdejších lidí. V buicku seděla žena se šátkem na hlavě a od pumpy zamířila po S30 na sever. Nikdo jiný s ní v autě nebyl.

Joaquín se doma neukázal.

Jakmile se setmělo, bylo jasné, že se mu něco stalo.

Ve 21 hodin šerif zburcoval celé městečko.

Ke mně se ta zpráva dostane až kolem půl desáté.

Sedím u Číňana a piju studené pivo. Předtím jsem vytřel hajzly a zadní místnost, která Číňanovi slouží jako skladiště. Čekám, až odejdou poslední hosté a budu moct uklidit lokál. Z pachu přepáleného tuku se mi zvedá žaludek, ale Číňan odmítá vypnout klimatizaci a pustit dovnitř trochu čerstvého vzduchu. Asi ví, co dělá, protože kdyby otevřel dveře, místo čerstvého vzduchu by mu dovnitř dýchl rozpálený vzduch a hostům by mezi zuby začal skřípat pouštní prach. Hamburgery by se na pánvi obalily pískem. Poušť by vešla hlavními dveřmi, udělala by si tady pohodlí a už bychom se jí nezbavili.

V boxech u okna sedí poslední dva lidi. Černoch Ray Carry, obrovský chlap odněkud ze severu, možná z Oregonu, jeden ze tří černochů žijících ve Williamsu. Přistěhoval se sem s rodinou asi před čtyřmi lety, dávno před tím, než jsem sem přišel přes poušť já. Pracuje na výzkumných vrtech, které nahoře v horách, asi čtyřicet kilometrů odtud, otevřela společnost Petroleum Company. Mám ho

DĚTI BOŽÍ

docela rád, protože toho moc nenamluví a dává mi vždycky pár centů tuzéra nebo, když je dobře naloženej, mě pozve před odchodem na panáka.

Zato toho druhého chlapa nemám rád vůbec. Hubený, zrzavý a arogantní Del Hunting obsluhuje zdejší myčku a je to hajzlík nad hajzlíky. Nemá ho rád nikdo a já ho podezřívám, že on nemá rád celý svět. Na mě si ale přímo zasedl. Dělá mi schválnosti. Třeba mi pochčije čistě vytřenej záchod a ucpe mísy hajzlpapírem, takže to po něm musím uklízet znova. Nikdy jsme spolu vlastně neprohodili ani slovo, ale jeho vybledlé modré oči mě sledují na každém kroku. Nevím, proč to dělá. Snažím se mu nezavdat žádnou příčinu, protože konflikt s někým z místních obyvatel je to poslední, po čem toužím. Nechci, aby mě bylo vidět. Občasné přespání v místním vězení za opilost je všechno, co si můžu dovolit.

Chci být neviditelný. A většinou se mi to daří.

Číňan se chystá zavírat, když dovnitř vpadne Earl Onofrio, šerifův pomocník. Horká noc mu přes ramena dýchne dovnitř jako z chřtánu unaveného draka. Na podzim a na jaře bývá v noci na poušti zima a teploměr občas spadne až na čtyřicet pět stupňů Fahrenheita, ale teď uprostřed léta jsou noci skoro stejně horké jako dny. Jsou to noci, kdy muži nemůžou horkem spát a ženy kvůli té horkosti roztahují nohy.

„Ahoj, chlapi,“ řekne Earl. „Už tu byl šerif?“

Číňan zavrtí hlavou. Tváří se překvapeně. V tuhle hodinu sem šerifovi pomocníci obvykle nechodí.

Earl je vysoký mladý kluk s blondatými vlasy ostříhanými na ježka a naivním pohledem krásných modrých očí. Takové oči hledí na svět přátelsky i ve chvílích, kdy se svět moc přátelsky nechová.

DAVID HIDDEN

Jenomže jediné zlo, se kterým se Earl dosud potkal, byla rychlá jízda a hospodské rvačky.

„Co se děje?“ zeptá se Del.

„Ztratil se Joaquín Peña,“ odpoví Earl.

„Kterej Peña, ten nejmladší? Ten malej kudrnatěj spratek?“ přidá se Ray Carry.

Tím malým spratkem nemyslí nic zlého, sám má ty spratky tři a je vzorný táta.

„Jo,“ prohlásí Earl.

„A co my s tím?“ ozve se Del.

„Nic, organizujeme pátrání,“ odpoví šerifův pomocník. „Jedete s námi?“

„Jo,“ řekne Ray, hned vstává a hází Číňanovi na pult peníze.

Del vstane taky.

Earl se otočí ke mně. Vidím, jak se mu do pohledu vkrádají pochybnosti.

„Ty tu radši zůstaň, Newyorčane,“ řekne tiše. Ty jeho dětsky vykulené naivní modré oči se mi zařezávají do tváře jako dva skleněné a nelítostné střepy.

Sklouznou z barové stoličky. Dlaní si přejedu přes obličej a prohrábnou vlasy.

„Ne, já jdu taky,“ prohlásím.

Trochu se zapotácím, ale ke dveřím už dojdou v pořádku.

Vidím, jak mě všichni sledují pohledem.

Nakonec Earl zavrtí nesouhlasně hlavou, ale otočí se a otevře dveře.

Když vyjdeme do noci, měsíc visí nad městečkem jako nabroušený srp.

DĚTI BOŽÍ

Starý dodge s námi poskakuje jako býk při rodeu a snaží se nás vyhodit ze sedla. Zoufale se držíme postranic korby a modlíme se, abychom nevypadli. Earl za volantem by nás byl schopný přejet.

Na korbě sedíme čtyři, kromě mě ještě Del, Ray a Joaquínův strýc Carlos, velký hranatý chlap s obličejem vysušeným na slunci a rukama velkýma jako lopaty, kterými přehazuje hlínu. On a Joaquínův otec Roberto pěstují za Williamsem, v místě, k němuž dosahuje jižní močál směrem od New River, artyčoky a sladké brambory. Je to jediný pás zeleně široko daleko a rodina Peňových na něm dře už třetí generaci. Nezbohatli na tom, ale na uživení jim to stačí. Nejstaršího syna dokonce poslali na studia do San Diega.

Earl konečně šlápně na brzdu. Udělá to tak prudce, že málem přeletíme přes kapotu dopředu rovnou pod kola. Ještě se mi třesou ruce, když lezu dolů.

Znám to tady. Říčka Skyer tu vyhloubila úzké koryto se spoustou zákrut a meandrů. Teď je všude sucho, ale na jaře se tudy řítí z hor voda, zahryzává se do rudých skal, podemílá je a hloubí v nich jeskyně a díry. Tady by se malý chlapec ztratil hned. Tomuhle místu říkají místní O. K. Corral. Nevím proč, se slavnou stejnojmennou hospodou, před níž došlo kdysi dávno k přestřelce mezi bratry Earpovými a Docem Hollidayem na jedné straně a členy Clantonova gangu na druhé, nemá nic společného. Nevím, jak tady ten název vznikl, do Tombstone v Arizoně, kde se tahle událost odehrála, je to odtud pěkně daleko a žádná hospoda ani ohrada tu na dohled nestojí. Ale možná ten název vznikl, protože je to nebezpečný kraj, a kdyby se tady někdo ocitl bez pomoci, mohl by se cítit jako před ústím Hollidaya revolveru.

Byl jsem tu jednou a pomáhal jsem nějakému maníkovi z Westmorlandu vytahovat auto, které mu zapadlo do jedné zdejší průrvy.

DAVID HIDDEN

Jezdil sem střílet pouštní králíky, za čtyři hodiny dorazil pěšky k Číňanovi a za to, že jsme ho sem odvezli a pomohli auto vytáhnout, dal mně a Malýmu Joeymu padesát babek. Joey se se mnou rozdělil tak, že mi místo pětadvaceti dolarů dal dvě láhve toho svého šmejdů, které normálně nestály ani deset.

Špatné místo. Pro auta i pro děti.

Earl vystoupí a rozdá nám baterky.

„Zkuste to spíš na sever. Ostatní skupiny pátraj jižně od Williamsu.“

Posvítí nám do obličejů, jako by se chtěl přesvědčit, že jsme přežili cestu. Ve žlutém světle vypadají naše tváře jako navoskované.

„Dávejte bacha,“ dodá. „Tady by se ztratil celej kamion, natož malej kluk.“

„Co by tady Joaquín dělal?“ namítne Ray. „Od Williamsu je to nejmníh pět kilometrů a nevede sem pořádná cesta.“

„Co ty víš, co se takovej klukům honí v palici,“ řekne Earl.

Carlos Peña mlčí. Jeho opálená vráscitá tvář skoro splývá s nocí. Za celou cestu neřekl nic. Rty má hořce stažené dolů. Určitě je nervózní a cítí bolest.

„Tak jo, chlapi,“ pokračuje Earl a otočí se doleva, směrem k horám. Nebe nad nimi má tmavomodrou barvu a hřebeny se v protisvětle rýsuj naprosto zřetelně. „Rozdělíme se. Já s Carlosem a Rayem půjdeme nahoru podél strže. Vy slezte dolů ke korytu a prohledejte spodek. Za dvě hodiny se sejdem zase tady.“

Del se ke mně obrátí. Ve tmě mu zasvítí zuby, ale vím dobře, že to není úsměv, ale spíš škleb.

„Já s Newyorčanem nikam nejdu.“

Hlas má zastřený, jako kdyby měl nemocné hlasivky.

DĚTI BOŽÍ

„Tak ho cestou zastřel,“ řekne Earl a všichni se tomu zasmějou. Včetně mě, ačkoliv mi do smíchu vůbec není. Žaludek se mi obrací naruby a v ústech cítím žluč.

Je skoro jedenáct. Ve tmě zaskřípou ve vyprahlé půdě naše kroky.

Ohlédnu se. Ještě chvíli se proti nebi rýsují obrysy nákladáku, ale i ty vzápětí zmizí. Tma nás spolkně jako kojotí morda.

Sestup dolů do koryta nám trvá asi dvacet minut. Kloužeme po vyprahlé půdě a obcházíme balvany, ale není to nijak složité. Svah tu klesá pozvolna a v měsíčním světle se můžeme docela dobře orientovat. Světlem baterky zametáme okolí a zkoumáme každou vypouklinu nebo výduť, ale nevidíme žádné stopy, které by potvrdily, že by malý Joaquín šel právě tudy.

Del se drží vpředu, asi deset kroků přede mnou. Ve světle baterky občas spatřím, jak se mu vzadu za širokým koženým opaskem zaleskne stříbrná pažba velkého revolveru Smith & Wesson Magnum. V USA existuje zákon o volném nošení zbraní, který omezuje volné nošení prakticky jen na příslušníky policejních nebo pořádkových služeb a na licencované bezpečnostní agentury. Ve William-su si však z tohoto zákona nikdo hlavu nedělá – nikdy jsem neviděl šerifa Martinezze, aby kontroloval licence mužům, kteří nosí zbraně. Těch mužů není tolik, ale někteří se od svých zbraní neodlučují snad ani v posteli. Duch starého pistolnického Divokého západu tady přetrvává dodnes.

Del Hunting je jedním z nich.

Kráčí přede mnou mlčky, ani se neohlédne. Jsem přesvědčený, že kdyby se mi tady něco stalo, že kdybych si třeba zlomil nohy

v jedné z puklin, nechal by mě tady chcípnout. Proti světlému nebi se jeho vytáhlá postava klátí, jako by tu fučel severní vítr. Chvilími mi mizí ve tmě a já vidím jen světlo jeho baterky poskakující po skalách.

Snažím se s ním udržet krok, ale žaludek mi dělá kotrmelce a potřeboval bych se napít. V očích mě pálí písek, který se občas zvedne a zavíří kolem. Dole v korytě je sice vlhko, ale po vodě tu není ani památky. Vlhkost se drží v severní stěně koryta, která se nad námi zvedá do výše takových patnácti metrů. Měsíční světlo sem dopadá jen místy a kolem je spousta temných koutů, do nichž nedohlédneme. Nemáme vybavení na to, abychom šplhali po protější strmé stěně.

Klopýtáme mlčky korytem. Chůze je tady mnohem obtížnější než při sestupu. Koryto je kamenité a nohy nám kloužou po omletých kamenech, zapadají mezi ně, zakopáváme o suché kmeny a větve a podrážky skřípou v hrubém písku u břehů.

Po Joaquínovi ani památky.

Už to málem vzdáme, když se světlo Delovy baterky zastaví na pravém břehu, kde se ve tmě rýsuje jakýsi převis a vedle něj se klikatí vyšlapaná cestička vzhůru. Z místa, kde stojím, nedokážu odhadnout, jestli ji vyšlapala zvěř nebo lidé, ačkoliv bych sázal spíš na kojoty, protože mě nenapadne jediný důvod, proč by sem měli chodit lidé.

Del zamíří tím směrem. Zabočím za ním, i když zpočátku vůbec nevím, proč jsme se zastavili. Teprve když udělám další čtyři nebo pět kroků, všimnu si kruhu z kamenů a v něm nedohořelých větví a popela. Někdo tu rozdělal oheň. Del podpatkem vysokých bot rozhrne popel a úplně dole zazáří pár řeřavých uhlíků.

DĚTI BOŽÍ

Oheň tu hořel ještě nedávno.

Zastavíme se.

Chvilí mi trvá, než popadnu dech a než si moje oči aspoň trochu zvyknou na tmu.

Na levém břehu není dolů do koryta přístup. Skála není tak vysoká, ale je strmá. Nahoře vidím pokroucené kořeny zakrslých stromů a pod nimi padá sráz rovnou dolů. Není v něm žádná jeskyně, žádná proláklina, v níž by se mohl někdo ukrývat. Zato vpravo je břeh povlnný a za převisem se zvedá jen v mírném svahu a směřuje nahoru na hřeben, po kterém jdou Earl, Ray a Carlos. Převis zasahuje až nad koryto. Netuším, jak hluboká je tam jeskyně. Může být mělká, ale zároveň se z ní může táhnout dlouhá chodba až někam hluboko do skály.

Vidím, jak Del mění postoj. Jak se jeho tělo napřimuje, jak je ve střehu. Ruka mu sklouzne za záda a uchopí pažbu revolveru. Nevím, po kom chce střílet. Jestli je tam ten kluk, bude spíš potřebovat pomoc, než aby na něj někdo mířil revolverem.

Del se ke mně otočí, přiloží prst na rty, ukáže hlavní směrem k převisu a vypne baterku. Udělám totéž. Měsíční světlo sem sice dopadá jen ze strany, ale tmavý břeh se v něm rýsuje zcela zřetelně. A když udělám tři opatrné kroky dopředu, spatřím to, co Del zahlédl už předtím.

Stopy vedoucí od ohniště směrem k převisu. Nejsou to dětské stopy a nejsou jedny.

Nedávno tudy prošlo víc lidí.

Del se nahrbí a v podřepu přeběhne tiše jako kočka k černému otvoru převisu. Tam si klekne na jedno koleno a čeká. Jdu pomalu za ním, ale připadám si strašně těžkopádný a hlučný. Zdá se mi, že

DAVID HIDDEN

každý můj krok se musí rozléhat na míle daleko. Těsně u břehu mi dokonce ujede levá noha a málem sebou praštím. Del vrhne mým směrem zamračený pohled.

Nevím, co mám udělat. Nemám zbraň, zato mám pořádnou kocovinu, žaludek jako na vodě a rozostřené vnímání. Měl jsem zůstat u Číňana. Tohle není moje věc.

Neumím si vůbec představit, co na nás v té tmě pod převisem může čekat.

Ale Del si počíná naprosto sebejistě.

Vidím ho, jak se najednou napřímí a vběhne dovnitř. Vzápětí bleskne světlo baterky. Vrávoravě se vydám za ním.

Dutina pod převisem je nečekaně mělká a úzká. V prvním okamžiku spatřím jen nějaké barevné hadry a teprve potom si uvědomím, že tam někdo leží. Ve světle baterky se objeví tři bílé obličej.

Dvě ženy a malé dítě.

Joaquín to není.

Chvíli tam s Delem nerozhodně stojíme. Pak se začnou hadry pohybovat. Objeví se dvě ruce a natáhnou se naším směrem.

„Señor,“ ozve se hlas. „Please...“

Té dívce nemůže být snad ani patnáct. Má krásnou oválnou tvář s velkýma tmavýma očima a širokými smyslnými ústy. Vlasy svázané do dlouhého copu jsou uhlově černé.

„Nuestro señor...“ opakuje.

Dojde mi, že nemluví k nám, že se modlí.

Hlavní vlna mexické migrace do USA je už sice z valné části minulostí, ale na některých místech uprchlíků neubývá. Hlavní migrační tahy sice běží podél řeky Rio Grande z Ciudadu a Juaré-

DĚTI BOŽÍ

zu, ale i hranice vedoucí mezi Mexicali a Tijuanou je oblíbeným místem převaděčů, přestože se jedná jen o necelých dvě stě velmi přísně střežených kilometrů. Jenomže opuštěná a těžko přístupná místa, jako je O. K. Corral, se k přechodu přímo nabízejí.

Mexičanka k nám pořád ještě natahuje ruce. Druhá žena, mnohem starší, na nás jen mlčky zírá. Tvář má propadlou a připomíná mi kráter na povrchu Měsíce, který na nás dál lhostejně shlíží. Na břehu před převisem se šíří měsíční světlo. Dítě nabírá k pláči.

Přešlápnu. Nevím, jak se zachovat, i když si naprosto jasně uvědomuju, že tihle tři nemají na cestě do USA nejmenší šanci. Ale mám to být já, kdo je zadrží? V bezradném gestu rozpráhnu ruce a chystám se odejít, ale v tu chvíli spatřím Delu, jak se mu po tváři šíří úsměv. Není to hezký úsměv, hraje v něm triumf a ještě něco. Jako kdyby se mu do očí vylila nějaká ponorná řeka plná sraček.

Zastrčí revolver dozadu za pásek a začne si rozepínat poklopec.

„Pojď, užijeme si, Newyorčane,“ řekne tiše.

Dívka stáhne ruce a dívá se na něj.

Já taky.

Ve světle baterky se objeví penis se zrudně velkým rudým žaludem.

Nejsem schopen pohybu. Roky výcviku jsou dávno pryč, zůstal tu jen třesoucí se bezbranný alkoholik. Ruka s baterkou se chvěje, jako kdybych dostal epileptický záchvat.

Del se na mě ohlédne. Olízne se. Řekne:

„Tak dělej, kurva.“

„To nemůžeš,“ řeknu.

Chraplím jako při angíně.

„Jak nemůžu?“ zeptá se a zasměje se. „Kdo mě zastaví?“

DAVID HIDDEN

Pohnu se směrem k němu. Napřáhnou baterku. V tu chvíli mě Del udeří pěstí do prsou. Je to silná rána, ale ještě mě neporazí. Ještě zůstanu stát, ještě znovu sbírám síly a máchám baterkou. Druhá rána, vedená šikmo přes hrud' směrem k žaludku, mě ale srazí na kolena. Do úst mi vyhrknou zvratky.

Del se ke mně skloní, otevřenou dlaní do mě šťouchne a povolí mě na zem. Baterka mi vylétne z ruky a zhasne.

A přestane si mě všímat.

Slyším dívku vykřiknout. Pak ještě a ještě. Starší paní blekotá cosi španělsky, čemu nerozumím. Dítě pláče.

Otočím se na břicho a začnu se plazit pryč. Ústa mám plná prachu. Ruce se křečovitě chytají trsů trávy rostoucí u vyschlého koryta. Stébla jsou suchá a pořežou mi dlaně.

Trvá to nekonečně dlouho.

Nakonec se zachytím jednoho balvanu, opřu se o něj zády a zkusím se postavit. Nejde mi to. Zůstanu tam sedět, s nohama roztaženými a s rukama rozhozenými do stran. Měsíc mi olizuje obličej jako perversní úchyl.

Možná trochu brečím.

Pak se zpod převisu vynoří postava a zamíří ke mně.

Zvednu ruku a snažím se ochránit si obličej. Del se ke mně skloní. „Neboj, srabe, nic ti neudělám,“ zašeptá.

Cení na mě zuby jako zvíře.

Potom se skloní ještě níž a do ucha mi zašeptá:

„A jestli o tomhle někomu cekneš, řeknu, že jsem tě viděl s Joaquínem v tý tvý boudě.“

Narovná se.

V měsíčním světle vidím, že na stehnech má džíny od krve.

DĚTI BOŽÍ

3.

Cítím pach nemytého těla. Svůj pach. Smrdí mi rozkrok i podpaždí. Smrdí mi nohy. Smrdí mi svědomí.

Tisknu hlavu do důlku v matraci, který jsem v ní za těch sedm měsíců stačil vyležet. Jsem bos, ale mám na sobě džíny i tričko. Nepamatuju se, že bych si zouval boty, ale ty leží daleko od postele, jako bych je od sebe vzteky odkopl. Vojenskou deku mám zmuchlanou vedle sebe. V kůlně je horko k zalknutí.

Polknu a pokusím se olíznout si suché rty. Jazyk mám hrubý jako pes. Lepí se mi k patru.

Otevřu jedno oko a snažím se odhadnout, kolik je hodin. V dírách mezi prkny proudí dovnitř našedlé světlo. Buď svítá, nebo se stmívá. Myslím, že je to ta druhá možnost. Zpátky do Williamsu jsme včera dorazili někdy kolem čtvrté ráno, když už se nad horami v dále pomalu začalo rozednívat. Po nás se začaly trousit další nákladáky. Chlapi mlčky seshakovali na zem a balili si cigarety. Nikdo moc nemluvil. Všichni pospíchali domů.

Joaquín byl pořád nezvěstný.

Zavřu oko a poslepu zašmátrám vedle postele, nahmatám láhev, zatřesu s ní, ale je prázdná. Odhodím ji a láhev hluše bouchne o stěnu, ale nerozbije se.

Přetočím se na záda.

Když jsem se včera vrátil, dopil jsem poslední zásoby chlastu. Teď tu budu ležet nasuchu do zítřka, kdy mám další směnu u Číňana. Při té myšlence znovu polknu. Vyschlé hrdlo mě pálí, jako kdyby jím někdo protáhl listy ostřice.

Pomalů se posadím. Snažím se stoupnout, ale nejde mi to, takže se sesunu dolů a v podřepu dolezu ke sprchovému koutu. Dá mi hroznou

DAVID HIDDEN

práci dosáhnout na kohoutek, ale nakonec se mi podaří pustit studenou vodu a tu pak chlemtám jako Číňanův bloodhound.

Cesta zpátky k posteli mi připadá nekonečná.

Musel jsem nejméně na dvě hodiny zase usnout, protože když se znovu probudím, venku je tma. Probudily mě nějaké hlasy, ale když se konečně trochu vzpomatuju, uvědomím si, že mi v uších pořád zní křik té mladé mexické holky. Tma mi připomíná inkoust, teče mi do úst a já mám na zlomek vteřiny pocit, že se udusím. Pak se zhluboka nadechnu, jako kdybych se topil a teprve potom vystrčil hlavu z vody.

Bojím se tmy. Ve tmě za mnou chodí stíny.

Sáhnu do kapsy kalhot a vytáhnu zmačkanou krabičku marlboro. Jsou v ní poslední dvě cigarety. Trvá mi strašně dlouho, než pod postelí najdu sirky a škrtnu. Ve tmě se rozzáří červený bod a připomene mi bezpečnostní bójku, kterou jsem kdysi s úlevou viděl z paluby hlídkového člunu francouzské pobřežní služby svítit u vjezdu do marseillského přístavu. Tenkrát, po nějaké přestřelce s pašeráky drog, pro mě znamenala návrat do života. Dnes mi svítí jako mámi-vé světlo na hřbitově myšlenek.

Nevím, jak dlouho tam takhle ležím. Nedopalek mi spálí prsty.

Vrátí se tma. Černá jako asfalt.

A potom zaslechnu motory aut.

Zvednu hlavu. Připadá mi to divné. Jestli je tma, znamená to, že večer už pokročil a že to nemůžou být nákladáky vozící do sousedního supermarketu zboží. A v noci sem nikdo nejedí. Poslouchám.

Cvaknou dveře. Zaslechnu hlasy. A vzápětí se rozzáří reflektory namířené na mou kůlnu. Svěsím bosé nohy z postele, ale než stačím vstát a zajít se podívat, co se děje, ozve se hlas. Autoritativní a ne-

DĚTI BOŽÍ

kompromisní. Poznám ho. Patří Dwyeru Gilbraithovi, který chodí takřka denně k Čiňanovi na večeři. To, co mu schází na centimetrech, dohání dunivým hlasem. Když ho člověk uslyší ve tmě, vsadil by se, že patří nejmíň dvoumetrovému chlapovi, a ne prckovi s panděrem a naducanými tvářemi.

Ten hlas křikne: „Vylez ven, Newyorčane!“

Chvíli nohama šmátrám po botách, pak je najdu a nazuju si je. Vstanu. Kymácím se, ale snažím se udržet rovnováhu. Musím se soustředit, abych nohy kladl správně před sebe a abych o ně nezašláhl. Dveře bez zámku, otvírající se dovnitř. Zatahnu za ně a zalije mě světlo.

Stojím na prahu a cloním si oči. Vůbec nechápu, co se děje. Nejprve rozeznávám jen obrysy, ale nakonec si oči přece jen na světlo zvyknou, ačkoliv mě řeže pod víčky jako pilka na železo.

Na parkovišti za supermarketem stojí čtyři auta. Tři z nich poznám, čtvrté, otrískaný starý žlutý cadillac ze šedesátých let, jsem nikdy předtím neviděl. Nejblíž stojí Chevrolet Caprice šerifova pomocníka Earla Onofria. Earl stojí před ním a ležérně se opírá nohou o blatník. Pokud můžu v protisvětle rozeznat, v obličejí má lhostejný výraz, jako kdyby říkal: „Já nic, já sem vlastně nepatřím.“ Vedle parkuje Gilbraithův Chevrolet Impala a kolem něj stojí v rozeztupech asi pět mužů. Jsou tak daleko, že nerozeznám, kdo to je. Těsně u betonové rampy stojí starý buick pumpaře Rickyho Tempa, ale Rickyho nikde nevidím. Možná se zdržuje někde vzadu ve stínu, který na parkoviště vrhá nakloněná střecha supermarketu.

Když si prohlédnu skupinku mužů stojících těsně u cesty, která vede od parkoviště k mé kůlně, okamžitě pochopím, komu patří ten žlutý cadillac. Mohutný chlap s rozložitými rameny je Roberto

DAVID HIDDEN

Peña, Joaquínův otec. Osobně jsem se s ním setkal jen asi dvakrát a naše vztahy se omezily na pozdrav a krátké cvrnknutí do klobouku, ale slyšel jsem o něm, že je to rovný, přímý a pracovitý chlap, který rodinu drží zkrátka. V městečku se objeví, jen když zajde na mši do katolického kostela k otci Avramovi, ale i tam se ukáže jen zřídka.

Vedle něj stojí jeho bratr Carlos, s nímž jsem byl u O. K. Corralu. Za celou noc jsme spolu vlastně neprohodili ani slovo, a když jsme se rozcházel, nestál jsem mu ani za pokývnutí. Dva další chlapy neznám, zato na ksicht Dela Huntinga nezapomenu nikdy. Jakmile ho spatřím, jakmile zachytím ironický úsměv, který mu pohrává na rtech, okamžitě si uvědomím, že je něco špatně.

„Co... co je?“ vykotám a doufám, že je mě slyšet.

„Kde je Joaquín, Newyorčane?“ ozve se znovu Gilbraith.

Teď už vím, kde je šerif. Stojí v zákrytu za Earlem a je rozkročený jako pistolník z béčkového westernu.

„Cože?“ řeknu. A pak hlasitěji: „Cože?“

Muži proti mně stojí jako jednolitá masa. Teprve teď si všimnu, že Del drží v ruce pušku. A že není sám. Gilbraith svírá v pravé ruce brokovnici s upilovanou hlavní. Nemíří na mě, ale v jeho postoji je něco výhrůžného. Stejně jako v postoji dvou mužů u impaly, kteří také drží pušky, aspoň pokud to dokážu na tu dálku rozeznat.

„Kde je Joaquín?“

To už není Gilbraith, ale někdo jiný. Masa se pohne kupředu.

„Já... nevím...“ odpovím a můj vychlastaný mozek horečně uvažuje, co mám dělat. Nemám moc na výběr. Za mnou je rovina, na které se nemám kde schovat, vpravo se asi po pěti stech metrech hromadí

DĚTI BOŽÍ

městská skládka. Mohl bych se rozběhnout doleva, ale než bych se dostal mezi domy, byl bych snadným cílem.

Ale přece nebudou střílet! Nic jsem neudělal.

Bratři Peňové mají prázdné ruce. S nimi se domluvím. Pochopí, že se zmizením Joaquína nemám nic společného. Musí to pochopit!

Proboha, lidi!

V tu chvíli se pohne Earl. Elegantně sundá nohu z blatníku, odhodí do tmy nedokouřenou cigaretu, popotáhne si opasek s pouzdem s pistolí, vysílačkou a ocelovými pouty, posune si klobouk do čela a vykročí ke mně. Krok má houpavý, jako kdyby předtím sloužil u námořnictva. Nikdo se ani nepohne. Vzduch je pořád ještě rozpálený a tetelí se ve světlech reflektorů.

Stojím ve dveřích kůlny a čekám, až ke mně dojde. Pot mi ze zpocených vlasů teče do očí, ale neodvážuju se zvednout ruku a utřít si ho, aby si můj pohyb snad někdo nesprávně nevyložil.

Napětí by se dalo přímo krájet.

Earl je už tak blízko, že rozeznávám jeho modré dětské oči. Ukážu prázdné ruce ve smířlivém gestu a pokusím se o úsměv.

A on mě uhodí do žaludku. Je to krátký suchý úder, vedený vší silou. Heknu, zlomím se v pase a chvíli nemůžu popadnout dech. To je signál pro ostatní. Muži se ke mně rozběhnou a někdo mi podrazí nohy. Schoulím se do klubíčka a vykřiknu. Dostanu ránu pažbou do boku a další znovu do břicha. Vyzvracím zbytek alkoholu a vody. Zvratky mi tečou po bradě a málem se jimi zadusím. Někdo mě popadne za vlasy, zvedne mi hlavu a Del Hunting mi vrazí pod bradu hlaveň pušky. Udělá to tak surově, že mi hlaveň málem prorazí krk a zlomí čelist. Na okamžik zahlédnu jeho oči. Plane v nich šílenství.

Vím, že jsem ztracen.

DAVID HIDDEN

V tu chvíli zalije parkoviště světlo z reflektorů nově přijíždějícího auta. Ve vlnách bezvědomí, které mě zalévají jako mořská voda, zaslechnu motor vytočený do nejvyšších obrátek a zaskřípání pneumatik na holém betonu. Pak cvaknou dveře.

„Tak DOST!“ ozve se z parkoviště něčí hlas.

Muži mě okamžitě pustí a rozestoupí se jako stráž nad mrtvým.

V mém zorném poli se objeví šerif Martinez.

Vzápětí ztratím vědomí.

O dvě hodiny později sedím v Martinezově kanceláři a z plastového kelímku piju vlažné kafe. Martinez se rozvaluje v křesle naproti mně, nohy má položené na stole a zelená košile se mu nad mohutným břichem napíná, až mám pocit, že to její knoflíky nevydrží. Hledí na mě a oči má zamyšlené. V pravé ruce drží plechovku koly.

Choulím se na židli a držím se za břicho.

Všechno mě bolí.

Nástěnné hodiny za šerifovými zády ukazují půl desáté večer.

Martinez mě pozoruje jako obtížný hmyz, který se mu proti jeho vůli nějak vetřel do kanceláře. Na zdi pod hodinami jsou fleky po rozpláclych mýřích. Někdo je tady metodicky likviduje. Složenými novinami. Papírovými tácky. Dívám se na ně a snažím sám sebe přesvědčit, že to není krev, ale chvílemi mi to tak připadá.

„Díky, šerife,“ řeknu, abych prolomil ticho. „Zachránil jste mi kejhák.“

Zavrtí se v křesle, jako kdyby seděl na vejcích.

„Nesmíš se jim divit,“ řekne konečně.

Křeslo pod jeho váhou sténá.

DĚTI BOŽÍ

„Jak to myslíte?“ zeptám se.

„Seš jinej. Nevěřej ti. Tady je každej cizinec podezřelej.“

„Podezřelej z čeho?“

Srkavě upije z plechovky a potom ji odloží před sebe na stůl.

„Nezapomeň, že tudy za poslední roky prošly spousty Mexikánů. Lidi si dávaj bacha.“

„Já nejsem Mexikán.“

„Jo, ale nepatříš sem.“

„Kam patřím?“ zeptám se.

Pokrčí rameny.

„Na to ti odpovědět nedokážu,“ řekne. „Ale jedno vím jistě. Nezabili by tě. Jen se tě snažej odtud dostat. Nelíbíš se jim.“

„Del Hunting by mě zabil.“

Zasměje se.

Je to úsečný, krutý smích. K jeho tlustému, vyhlazenému obličejí se vůbec nehodí.

„Něco ti povím, Frantíku.“

„Ano?“

„Joaquín Peña není první kluk, kterej se tady v posledních měsících ztratil. Nediv se, že jsou trochu nervózní.“

„A co já s tím?“ zeptám se.

Nechci to poslouchat, není to moje věc, netýká se mě to. Bolí mě břicho a žaludek mám v jednom ohni. Chci pryč, chci si u Joeyho koupit na dluh flašku a opít se v kůlně do němoty. Zítra o tom možná přemýšlet budu. Třeba dospěju k tomu, že si sbalím věci a vydám se dál. Přes poušť. Na konec světa. Pokud ovšem pro lidi, jako jsem já, nějaký konec skutečně existuje.

„Nic,“ odpoví Martinez. „Jen abys věděl.“

DAVID HIDDEN

Chvilí na mě zase upřeně zírá a pak se s funěním zvedne.

„A teď vypadni. Nejsme zaopatřovací ústav.“

Malej Joey prodává svoje splašky v dřevěném přístavku asi sto metrů od Hlavní ulice. Vede k němu udupaná cesta za Harrisovou benzinovou pumpou. Vlevo stojí opuštěný polorozpadlý dům, ve kterém Joey občas přespává, ale většinu času tráví pod přístřeškem, kde má vzadu za lokálem malou místnost s kovovou postelí. Na pálení kořalky má licenci, aspoň se tím všude chlubí, ale myslím, že tomu nevěří ani on sám. Šerif ho kupodivu nechává na pokoji. Joey se ve Williamsu narodil, a to znamená, že sem patří, jako kdyby byl členem uzavřeného klanu. Nikdo ho nechce vyhánět. Nikdo mu nestrká hlaveň pušky pod bradu.

Pravdou ovšem je, že k Joeymu chodí jen pár vyvrženců a tuláků, kteří přespávají v okolí a jsou na cestě odněkud a někam. Dokonce jsem tam jednou viděl i dva Mexikány, ale to prý byli chlapi, kteří tu pobývali legálně, měli pracovní povolení a makali na Bardiniho ranči, asi deset kilometrů odtud, směrem na Westmorland. Jinak na lavicích pod přístřeškem skoro nikdy nikdo nesesává. Pokud už sem někdo zajde, koupí si flašku a maže pryč. Slušná společnost ohrnuje nad Joeyho nálevnou nos. Kořalka, kterou Joey pálí vzadu v kůlně, má nejasný původ, olejové skupenství, nahnědlou barvu a příšernou chuť. Půllitrová láhev však stojí jen sedm dolarů a člověka dokáže zevnitř zahřát jako ta nejlepší whisky. Co na to játra, se ale radši nepřetám.

Když se sem ale dopotácím z Martinezovy kanceláře, vzadu na lavici kdosi sedí. Nevidím mu do tváře, ale podle nejasných obrysů ve tmě to musí být pořádný chlap. Klobouk má naražený

DĚTI BOŽÍ

do čela a ruce v kapsách. Sedí bez hnutí, jako kdyby si Joey pořídil jako výzdobu bronzovou sochu. Po tom, co se odehrálo před mou boudou, mi jeho přítomnost moc příjemná není. Může to být jeden z těch chlapů, kteří na mě zaútočili. Může mít i pušku, ačkoliv ji v té tmě nevidím. Šerif Martinez mě varoval, abych si dával bacha.

Málem se otočím k odchodu, ale touha po chlastu je silnější než já. Joey jako obvykle trůní za dřevěným pultem, nad nímž visí žárovka a vrhá žluté světlo na jeho vrásčitou tvář. Je to hubený chlapík neurčitého věku, s věnečkem šedivých vlasů kolem holé lebky, s vyčnívajícími lícními kostmi a úzkýma očima, takže na první pohled vypadá jako Asiat. Ruce má velké a kostnaté, s nápadně velkými klouby. Když mě spatří, odfrkne si jako kuň šlápnoucí do ostrice.

„Ahoj, Joey. Dáš mi flašku na sekeru?“ zeptám se.

Chvilí na mě hledí, potom se nakloní dopředu. Klouby na jeho rukou vypadají jako uzly.

„Hele, Newyorčane, tady nejsi moc vítanej,“ řekne a hlas mu drnčí jako struny banja starého Hulla na nedělní tancovačce.

„Odkdy? Dřív jsem ti nevadil.“

„Dřív je dřív,“ odpoví.

„Co se změnilo?“

„Všechno!“

Zní to neodvratně. Definitivně.

„Tohle ti poradil Del Hunting?“ zeptám se. „Ale já nic neudělal.“

„Nikdo mi nemusí nic radit!“ zakráká jako havran z Death Valley. „Zmiz. Koukej mazat!“

„Dej mu tu flašku, Joey,“ řekne někdo za mými zády. „A napiš ji na mě.“

DAVID HIDDEN

Pomalu se otočím.

Neznám ten hlas, ale srdce mi sevře ledová ruka. Mám pocit, že o sebe zaskřípaly dvě drsné kovové desky.

Muž v koutě vstane a zamíří ke mně. Žluté světlo žárovky mu dopadne na obličej.

Roberto Peña.

Oči má v očních důlcích tak zapadlé, že vůbec nedokážu rozpoznat, jaký v nich má výraz. Jeho opálená tvář je hranatá a napjatá. Sjedu pohledem k jeho opasku a pak i k rukám. Není ozbrojený. Pokud si ovšem pušku nenechal v koutě.

Chvilí proti sobě stojíme a měříme se pohledy. Kdyby se na mě vrhl, neměl bych proti němu nejmenší šanci.

„Zabils ho, Newyorčane?“ zeptá se tak tiše, že to málem neslyším. „Zabils mého syna?“

Zavrtím hlavou. A ještě jednou, důrazněji.

„Del říkal, že tě s ním to odpoledne viděl.“

Hledím mu přímo do očí. Neuhnu.

„Ano, to je pravda,“ řeknu stejně tiše jako on.

„Proč jsi to nikomu neřekl?“

„Nikdo se mě neptal,“ odpovím.

Ticho.

„Ptám se tě já,“ řekne konečně Peña.

Ještě chvilí se na něj upřeně dívám a pak mu to odvyprávím.

Jak jsem seděl na betonové plošině za supermarketem a jak jsem mezi stehny svíral flašku. Jak se tam Joaquín přiřítíl na kole a jak si na parkovišti zkoušel smyky. A jak se u mě nakonec zastavil.

„Ty jsi Newyorčan, vid?“ zeptal se a zvědavě se na mě zahleděl.

DĚTI BOŽÍ

Přikývl jsem.

„Říkaj mi tak, ale z New Yorku nejsem.“

„A odkud?“

„Z Paříže.“

„To je kde? V Kanadě?“

Zasmál jsem se.

„Ano, někde tam.“

Nasál nosem vzduch.

„Smrdíš,“ řekl.

Pokrčil jsem rameny.

„Ty se nesprchuješ?“

„Občas jo.“

„Tak to udělej,“ poradil mi a pak se zeptal: „Viděls ty smyky?“

„Jo.“

„Dobrý?“

„Jo. Ale když brzdíš, dej pozor, ať nezmáčkneš přední brzdu. Přelít' bys dopředu přes řídítka.“

„Já vím,“ odpověděl. „Už se mi to stalo. Tobě taky?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Mně ne. Ale Taře ano.“

„Kdo je Tara?“

„Moje dcera. Když jí bylo tolik co tobě, rozbila si přesně takhle pusu.“

„Ty máš dceru?“

Přikývl jsem.

„Je tady s tebou?“

„Ne.“

„A proč nejsi s ní?“ zeptal se.

DAVID HIDDEN

Nenašel jsem odpověď. Joaquín se na mě tázavě podíval. Když jsem mlčel, pokrčil rameny a nasedl zase na kolo.

„Jedu si pro zmrzlinu,“ řekl. „Tak ahoj, Newyorčane. Hezky se mi s tebou povídalo.“

A rozjel se pryč.

Mohlo být tak pět minut po třetí.

Peña stojí a mlčí. Trvá nekonečně dlouho, než přešlápne a zeptá se mě:

„To je všechno?“

„Ano.“

„Pak už jsi ho neviděl?“

„Ne,“ odpovím.

Najednou jeho tělo povolí. Povolí mu ramena, ruce i nohy, povolí mu vůle. Klesne na lavici. Sklopí hlavu. V černých kudrnatých vlasech mu probleskuje pleš. Najednou je z něj stařec.

„Co se mu stalo, Newyorčane?“

„Já nevím, Roberto. Já nevím.“

„Už se tu jeden kluk ztratil,“ pronese sotva slyšitelně.

„Jo. Říkal mi to šerif Martinez. Kdo to byl?“

Pokrčí rameny.

„Jedenáctiletý kluk. Gary Deville.“

„Jak se to stalo?“

„Zmizel za bílého dne. Stejně jako Joaquín.“

„Kdy?“

„Myslím, že někdy na začátku března.“

„Rodiče tu ještě žijou?“

„Ne, odstěhovali se. Myslím, že do San Diega.“